

Радио Ватикана
66 години български
емисии в папската медия

Стр. 3

**Наследниците на
Крумовата династия**
От Търново до Аржентина

Стр. 4

Най-известният
разузнавач и гарибалдиец
Теофан Райнов

Стр. 5

100 ГОДИНИ БЪЛГАРСКО КИНО

Осмо издание на Дни на българското кино в Рим

Филмовият маратон в италианската столица този път ще премине и под знака на отбелязването на 100 години българско кино – една годишнина, която честваме през цялата 2015 г. с различни интересни инициативи и изяви

На 25 май 2015 г. в Рим се открива „Празник на българското кино“, като това ще е осмото издание на традиционните вече Дни на българското кино в Италия. Новината за поредното издание на тези филмови празници, които с годините се утвърдиха и като една от най-успешните прояви за представяне на българската култура в Италия и традиционно преминават при изключителен интерес, съобщи днес министър Вежди Рашидов по време на срещата си с посланика на Италия в София Н. Пр. Марко Контичели, която се проведе в Министерството на културата.

Основни организатори на проявата са Българският културен институт в Рим, Министерството на културата и НФЦ, припомни министър Рашидов и покани на откриването на Дните на българското кино в италианската столица посланик Марко Контичели. Министър Рашидов допълни, че тази година проявата ще премине и под знака на отбелязването на 100 години българско кино – една годишнина, която ще честваме през цялата 2015 г. с различни инициативи.

В програмата на дните са включени едни от най-успешните и интересни родни филми от последните години.

По време на срещата на министър Вежди Рашидов с посланика на Италия в София Марко Контичели бяха обсъдени и нови възможности за разширяване на културното сътрудничество между двете приятелски страни. Сред обсъжданите теми в хода на разговора бе и предстоящото подписване между страните ни на Споразумение за предотвратяване на незаконния трафик на културни

ценности, което ще позволи на компетентните органи в Италия и България още по-ефективно да опазват културното наследство. Въпросното споразумение ще създаде предпоставки за засилване на партньорството ни в този важен сектор и ще позволи на двете държави да обединят усилията си в борбата срещу международния трафик на антики и артефакти.

МК/П43

В Деня на българската просвета и култура – 24 май, наши сънародници от различни краища на света, самоорганизирали се в изучаването и запазването на българското четмо и писмо, ще се съберат на поклонение пред гроба на Константин-Кирил Философ в Рим.

На този светъл празник те искат да припомнят на света за просветителската мисия на България да дарява светлина на други народи. Кодът на българската нация е във великото дело на Кирил и Методий. Като признание за това българските неделни училища по света искат да поставят началото на една традиция – всяка година на 24 май да се събират в Рим, в базиликата „Сан Клементе“.

„Аз Буки“ е медиен партньор на инициативата.

www.24mai.jimdo.com

Азбуки

Първото българско съботно-неделно училище, признато от образователното министерство на САЩ БНУ „Джон Атанасов“ в Чикаго

Почти едновременно с анонсирането на новата инициатива на държавните училища в Чикаго, българско училище „Джон Атанасов“ Чикаго получи на 30 март 2015г. лицензиране на програмата си за обучението по български език от Министерството на образованието на щата Илинойс, като признание за високото качество на преподаване, покриващо стандартите за владеене на чужд език на щатско ниво. Тези важни събития очертават нови образователни перспективи за младото поколение българи в Чикаго и околностите му.

Това ново признание на училището носи много предимства за учениците, които ще могат да представят **ВЛАДЕЕНЕТО НА БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК КАТО КРЕДИТЕН ПРЕДМЕТ ИЛИ КАТО ПЕЧАТ ВЪРХУ ДОКУМЕНТИТЕ СИ ЗА ЗАВЪРШЕН ЕТАП НА ОБУЧЕНИЕ В АМЕРИКАНСКАТА ОБРАЗОВАТЕЛНА СИСТЕМА.** То издига по-високо, както авторитета на българското училище зад граница като цяло, така и отговорностите му за качествено преподаване и ефективност на овладяване на българския език. Тези отговорности се засилват и от съвпадащата по време и друга тенденция в образователната политика, този път на България, спрямо

българските училища зад граница. След многогодишното настояване от страна на Асоциацията на българските училища в чужбина, АБУЧ, Народното събрание прие на първо четене пак през месец март т.г. влизането на българските училища зад граница в Закона за общоучилищното образование в България. Очакваното озаконяване на българските училища зад граница и от страна на България ще стабилизира статута им и ще гарантира и от своя страна това, че обучението по български език зад граница е главно условие за съхранение на българското самоопределяне и е от стратегическо значение за запазване на суверенитета и целостта на нацията ни.

От друга страна въвеждането на „Печат за отличие на учениците, владеещи два или повече езика“ държавните училища на територията на Чикаго ще дават редица привилегии на учениците, владеещи чужд и/или майчин език като предимства при приемане в престижни гимназии, колежи и университети, както и при бъдеща професионална реализация. Тук следва да отбележим с адмирации новата тенденция на образователната политика на САЩ, в частност на щата Илинойс, за отделяне на приоритетно място на чуждите езици, в това

число и на майчиния, във всички етапи на обучение. Признаването на обучението по български език в САЩ е поредното признание на българската култура, след като през 2007 година, кирилицата, която не е славянска, а българска азбука, стана третата официална азбука на Европейския съюз. Несъмнено това е демократичен и хуманен акт от страна на многонационална Америка, с който тя показва, че цени правото на всеки народ да има своя собствена култура и ценности на нейна територия. Но това е и още един силен мотив българските деца да изучават родния си език да съхраняват народността си и национална си идентичност, да запазят националната ценност, завещана ни от Св. Св. Кирил и Методий.

Икона на Паисий за Папата

Адриана Любенова и нейните икони

Поклонението пред Константин-Кирил Философ е предшествано от посещения и на други места, свързани със създателите на нашата азбука. Част от програмата е и аудиенцията при папа Франциск. Той ще получи икона на Паисий Хилендарски, дело на Адриана Любенова.

Преподавателят по църковна живопис в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ рисува за трети път Хилендарския монах. Първия път рисува автора на „История Славяно-болгарская“ с идеята да подари творбата си на Университета. Но тогава на посещение у нас пристига Руският патриарх и я подаряват нему. Художничката рисува отново Хилендарския монах и сега тази икона украсява кабинета на ректора.

Адриана Любенова е член на Управителния съвет на Асоциацията на българските училища в чужбина и ще присъства на поклонението в Рим..

Решава, че няма по-подходящ подарък за папата от иконата на Паисий. Ако Кирил и Методий са създали азбуката ни, то Паисий ни събужда от средновековния мрак.

„Все още не съм готова с подаръка – уточнява Адриана.

- Паисий е един от последните канонизирани светци. Наскоро осветиха втория храм у нас, който носи неговото име. Инициативата за

поклонението в Рим на Петя Цанева е много добра. За много деца България е къщата на баба и дядо или градът или селото, където са роднините им, и всъщност не знаят много неща за родината си.

Надявам се, че с подобни прояви интересът им към България ще се засили. Лично аз при всяко свое пътуване в чужбина, ако наблизко има неделно училище, изнасям лекция.“ Адриана Любенова заминава за САЩ на 15-годишна възраст. По-късно започва да преподава в детската градина към Българското неделно училище във Вашингтон. В САЩ Адриана завършва скулптура, но след време решава да се прибере в България. Записва последователно три магистратури – по църковна живопис, по богословие и по археология с втора специалност реставрация и консервация. После защитава

докторат в БАН за мозайчното изкуство във Филипопол. Сега е асистент във Факултета по теология. Пет години тя е ръководител на ателието по иконография към Пловдивската митрополия, където се е занимавала и с деца, и с възрастни. По това време организира и летен лагер за ученици, като ги кара да рисуват по 6 – 7 часа на ден.

Занимава се активно и в неправителствени организации като „Паралелен свят“ – сдружение на майките на деца с аутизъм. Програмен координатор е на фондация „Моят музей“, където се разработват образователни програми най-вече за историческите музеи с цел да ги направят атрактивни за посещения.

„В България не се обръща достатъчно внимание на това. Съвсем различно ще бъде, когато музеят стане място за посещение на цялото семейство в събота и неделя“, подчертава Любенова. Миналата година прави и историко-археологически лагер. Децата се запознават с историята на Пловдив – обикалят музеите и паметниците. Посещават и форума при разкопките, където един ден имат възможността да влязат в ролята на археолози. Вече знаят датировките на всички по-забележителни сгради и познават историята на Пловдив.

Родителите дори питат кога ще е лагерът това лято, за да си планират отпуските.

Зина Соколова

Радио Ватикана

Много неща са се променили от далечната 1931г., когато бива излъчено първото папско послание на латински език. Днес 40 езикови редакции разпространяват гласа на Папата и Църквата по петте континента, а над 200 журналисти от 58 националности, повечето от тях миряни, изразяват виждането на Универсалната църква, чрез различни предавания на актуални и други теми и информация. Радиото на Папата е наричано още „малкото ООН“ и е сигурно средство на Универсалната църква в диалога между вяра и култури.

Трудно е да се каже с точност докъде достигат предаванията на Радио Ватикана, особено днес, в глобалното комуникационно селище, защото освен на вълнови честоти, радиото на Папата днес използва новите технологии: Интернет, сателити, подкаст, емейл, а многобройни локални радиостанции по света препредават ватиканската медия.

Освен ежедневната 24 часова актуална информация на италиански, френски и английски език, всеки ден Радио Ватикана говори за Африканския континент на различните местни езици и диалекти. За Азия и Океания на китайски, японски, хинди, малаялам, тамил и руски език. За Близкия Изток на арабски и френски, а за Латинска Америка на испански и португалски.

За Западна Европа и Америка, Радио Ватикана говори на италиански, английски, френски, немски и скандинавските езици, изразявайки модерното виждане на Папата и Църквата и в подкрепа на християните в модерното общество. За страните от Централна и Източна Европа, преживели тоталитарния комунистически режим, между които и България, Радио Ватикана дава своя принос за изграждането на ново и свободно общество в нова Европа, изправена пред многобройни проблеми и предизвикателства от социален, културен, политически, морален и религиозен характер.

Днес, въпреки своите 84 години, Радио Ватикана е модерна, помлада, по-смела и по-динамична медия, която разпространява Божието Слово, гласа на Папата и Църквата в един мултикултурен, мултирелигиозен и все по-глобализиращ се свят.

Димитър Ганчев

1929 – Гулиелмо Маркони започва изграждането на радиостанция в новата ватиканска държава

12 януари 1931 – Папа Пий XII произнася първото радиопослание на Църквата към света

1936 – R.V. става пълноправен член на Международния съюз за радиоразпръскване без географски ограничения

1939 – По време на Втората световна война R.V. е проводник на свободна информация, въпреки заплахите на Гьобелс. От 1940 до 1946 по Радиото на Папата са изпратени 1.240.728 послания и апели в търсене на военнопленници, изчезнали и близки на затворниците.

21 ноември 1949 - излъчена е първата емисия на български език, с което се дава началото на Българската програма.

1958 – Във Ватиканският музей „Petrino“ са оборудвани нови студия в подготовка за Втория Ватикански събор. Общото времетраене на излъчените от Събора радиопредавания е над 3000 часа на 30 езика.

1963 – С избирането на Павел VI и поклонничествата му до Божи Гроб, R.V. започва да отразява папските визити по целия свят

1970 – Отрива се новата сграда на Радио Ватикана, намираща се на piazza Pia, 3, недалеч от Ватиканската базилика. Предаванията нарастват до 20 часа дневно на 32 езика.

1978 – С избирането на Йоан Павел II започва прякото предаване на измолването на Светата Броеница, което се излъчва всяка първа събота от месеца.

1993 – Начало на сателитното радиоразпръскване: R.V. изпраща сигнали към EUTELSAT с който покрива европейския континент 15 часа в денонощието.

1996 – Влизат в действие двете параболични антени (всяка с диаметър 7,5 м.), които изпращат сигнали към двата сателита от системата INTERSAT, разположени над Атлантическия и Индийския океан с които се покрива почти цялата населена част от земното кълбо.

1999 – Радиото на Папата навлиза в дигиталната епоха и започва преустройството с нови технологии

2002 - Интернет комуникацията има все по-важна роля в предаванията на Радио Ватикана. Почти всички езикови редакции имат своя уеб страница на сайта www.radiovaticana.org.

Днес общото времетраене на предаванията достига 338 часа седмично на 37 езика, съдържащи актуална информация за Църквата и в социално-икономическата, политическата и културната области, видяни през призмата на християнството. В Радиото работят 200 журналисти и редактори от 60 националности и технически персонал от 150 души с над 200 кореспонденти по целия свят.

Радио Ватикана е активен член и основател на Европейския Радиотелевизионен Съюз (EBU-UER); Международната католическа асоциация за радио и телевизия (UNDA); Националният Африкански Радио-Телевизионен съюз (URTNA) и сътрудничи с радиофонични организации и радиостанции от цял свят. Член е на Световната Католическа Асоциация за Комуникации (SIGNIS).

Професор Йосиф Гагов. Роден в село Калъчлии. Житейският път на отец Гагов започва през 1915 г. След завършване на основното си образование преминава през духовните семинари в Бюкдере край Цариград, Сполето, Асизи и Рим. Ръкоположен е за свещеник през 1937 г. Специализира източноцърковни науки и християнска археология, с докторат в двата отрасъла на християнските науки. След завършването е поканен да чете лекции в папския богословски факултет „Серафикум“ през 1945 г. Издава книги и статии с висока научна стойност, създава печатница с кирилица и започва издаването на списание „Емигрантски вестни“. Набира доклади и информация за българите в чужбина. Открива българската редакция на радио „Ватикана“, която ръководи от 1949 г. до момента на смъртта си. Почива на 14 септември 1967 г.

Дълбоки корени

Наследниците на крумовата династия

От Велико Търново до Аржентина

Скорошна статия за потомци на „крумовата“ българска династия и до днес продължават да бъдат спорове в интернет пространството. А ето и някои детайли от изнесената информация, според която в университета във Велико Търново се смята, че българската династия е възстановена след падането ни под турска власт през 1396 година, когато е „покорено“ Видинското царство. Днес учените смятат, че след битката при Ангора (Анкара), когато Тамерлан езекутира Баязид, българите си връщат част от позициите на Балканите. Не знам дали този факт е достоверен, но също така знам, че чак до 20-те години на XIV век български династии са управлявали и пребивавали във Видин и в досег с католическите институции и унгарците са дестабилизирали положението на османците. Оказва се обаче, че впоследствие по право такива феодали се изселват с документ в Унгария, Влашко и по специално в Банат. Доста е съмнително да се смята, че династията определена като „Кардамова“ или „Крумова“ би запазила спомен дори до падането под турско иго. Реалната хронология обаче говори, че поне в даден процент е така, защото всички наши владетели имат кръвна връзка с тази поредна наша династия. В „Именник на българските ханове“ тя стартира от 792 год. и продължава да управлява до 1018 година. Последен известен и успешен нейн владетел е Самуил, но той загива при драматични събития. Към нея дефакто спадат както Крум, така и Кардам, но после и „християнските владетели“ Борис I, Михайл и Симеон I Велики. Неслучайно дори след тази дата се нищи аристократичното в царете ни тъй като дори папите са признали цар Калоян за наследник на „римско благородно родословие“, а и братята му носят доста близки до църковните канони имена. Единия е Петър, а реалното му име е Теодор, докато другият е Асен, именно те вдигат успешното освободително въстание срещу византийците и още след 1197 г. новата власт в Търново влиза в директен контакт с папата. Тук обаче разсъжденията са в друга

насока. Дали може да се твърди след толкова векове, че някой е наследник на род от VIII-IX век? Едва ли и при нашите генеалогични възможности, ние не сме немските „фонове“, знаещи коляното си до XII-XIII век или дори италианските благородници. И въпреки това има паралелни сведения, които също са база за твърдения. Има византийски, римски и други сведения, които въпреки поражението „върху спомена“ от страна на османското владичество позволяват да се констатира до известна степен тази памет. Например именитият ни учен проф. Ив. Шишманов е смятал, че е наследник на шишмановия род, а този учен живял до 1928 г. е знаел подробности от родословието си. Той е способен човек и достига дори до ранга Министър на Просвещението на българската държава. Безспорен факт е и връзката с тази фамилия на родове, които днес живеят в странство. Те са от Чипровци и когато вдигат въстанието през 1688 г. още се помни корена и връзката им с български аристократи от Видин и Търново. Неслучайно чипровско е лишено от данък и пази главен път до онзи бунтовен момент. Този район е дар на първата „валиде ханъм“ първата султанска жена и глава на харема, което подчертава аристократичното

значение на поданиците от този район. Като редова турска нахия, част от вилает, то става едва след потушаването на въстанието. Оказва се, че родовете Пеячевич, Соймирович, Парчевич имат връзка с българското болярство преди това брожение. Връзката им с влиятелни среди в Рим и унгарската столица са позволили те да не забравят рода си. Още по-рано във времето архивни данни говорят как от „шишмановия род“ се добрала до византийските родове хубавата българка Мария, като дори Анна Комнина съобщава, че преди това в рода и от Анатолия (дн. Турция) се раждат деца ниски, грозни с широк ханш, а именно след българката се „облагородили“ и започнали да се сдобиват с високи, силни и интелигентни наследници. Днес най-пряка връзка има с родът Пеячевич, който задълго е имал пан в хърватската аристократична стълбица и е бил познат на католическите среди, а разклонението на този род все още живее и се множи в Аржентина. Преди няколко години, по данни на Божидар Димитров, то е дало ценни сведения, архивни документи и подаръци на държавата ни и на националния и исторически музей.

Теодор Тодоров

Най-известният разузнавач и гарибалдиец Теофан Райнов

През годините на турското владичество България няма легитимна власт, чиновци и длъжности освен ако понякога не са в услуга на султана или на чуждоземни кралства. Както знаем обаче след втората половина на 19 век налице е една пробуда и българските дейци постепенно узряват за революционната идея. По ирония на съдбата или по стечение на обстоятелствата именно Италия е една от държавите дали мощен революционен тласък на българската поборническа гилдия и в този аспект не бива да разглеждаме това като самоцел. Днес са известни 32 гарибалдийци, от които малко над 20 са с доказано потекло. Както свидетелстват данни от похода към Крит от 1866 г. обаче българите са около 60 души, част от един отряд от 220 души водени от Капитан Петко и един немски комендант обучен лично от Гарибалди. Нека се запитаем какво знаем за дружбата между тези велики хора? За италианските първореволюционери е било важно всеки народ да възроптае срещу подтисничеството и терора, независимо от къде идва той. Дошло време най-после българите да се надигнат и срещу османската деспотия, а с това са били съгласни не само Гарибалди и Мацини, но и безспорен факт е, че дори хора като Ботев и Левски, са повлияни от републиканските идеи на италианското Рисорджименто. В основата на тези движения обаче има една личност много важна и малко противоречива – личността на Теофан Райнов от Карлово. Роден е през 1837 година и преди всички е известен, че е син на именитият възрожденски деец Райно Попович, но сега няма да нишим периода на юношеството му, а нещо по-важно за нас като емигранти, а именно „гарибалдийското минало“ на този човек. Междувпрочем съм стигнал до извода, че ние трябва да разделяме „гарибалдийците“, които се бият за Италия, от тези дето отиват с Петко войвода на о. Крит. Някой от тези „предтечи“ на гарибалдийството не отиват непременно на о. Крит, други имат друга дейност и се занимават с изкуства и търговия после тук в Италия. Общо взето става въпрос за число между 65 до 80 души участвали като цяло в процесите за освобождение на Италия или тръгнали от тук. Колкото до Теофан Райнов се оказва, че не става въпрос за типичния гарибалдиец с конкретно военно минало, а за много повече. Днес за него пише, че е най-известният двоен агент на турците в Румъния, но е факт, че той с охота издава данни за готвени арести от страна на турците. Той обстойно е осведомил Левски и БРЦК за намеренията на турския шпионаж спрямо българската емиграция в Румъния. От друга страна той е получавал щедри награди и от турците и от руснаците и при удобен момент осведомявал руснаците за турските планове. Факт е, че Райнов дарил пари да се създадат 3-4 български емигрантски вестници в Сърбия и в Европа и влиза в лични отношения с Раковски. Всъщност последният го съветва да отиде и да се запознае с Гарибалди и Мацини,

за да почерпи опит от делото им. Впоследствие Райнов е ценен съветник не само на Левски, но и на З.Стоянов, Г.Икономов и П.Волов. Лично се е познавал с Любен Каравелов. Оказва се сред първите българи дошли да воюват в Италия за да почерпят опит за нашето освобождение. Той е един от няколкото българи получили легитимен чин капитан в редовете на гарибалдийската армия. Така през 1862 г. обучен и влял се в редиците на Гарибалди българина карловец Теофан Райнов участва в освобождението на Неаполитанското кралство и о.Малта. Накрая на 1862 г. Райнов се свързва с Г.С.Раковски и оттогава участва в българската национално-освободителна борба. Той е ценен кадър като Левски, тъй като малцина са били така подготвени, както двамата. От друга страна той остава жив и расте в йерархията за разлика

от някой гарибалдийци, които загиват в четата на Хаджи Димитър и други, които са заточени в Диарбекир, след Критското въстание. По някой данни в периода 1870-1876 г., отначало с помощта на В.Левски, вербуваният иначе от турската власт шпионин прави фалшиви рапорти до Цариград с цел да заблуди властите за намеренията за враговете на империята им. След комбинации с БРЦК турците надувват следите му, но той успява да напусне Влашко и да се укрие. Целта му била да координира действията си с тези на прогресивните сили по света. В Женева заедно с Райчо Попгръблев той се среща с модерните руски систематизатори анархисти и писатели Бакунин, Начаев, Жуковски и Херцен. После в Лондон се среща със самия Мацини, а той гледа на него като на ветеран и личност много известна в Италия. И двете срещи са много важни, защото те не само предвиждат как ще се освободи България, но и дават ценни революционни насоки на младата ни революционна младеж, за които тя дотогава няма опит. До този момент българите разчитат на стихийно хайдутство и преминават през преходния четнически период систематизиран от Раковски, като постепенно към 1872 г. вече узряват за революционните

правила. Тук е време да посочим, че двете най-силно допринесли за свободата ни братски сили са именно Русия и Италия, а те също имат контакти от векове по между си. Скоро Теофан Райнов се завръща в България под фалшива самоличност и вероятно документите му са направени от незначителна конспиративна структура отвъд БРЦК, например от руското или италианското разузнаване. Издирван е от австрийците, но успява да се измъкне, като майка му сама успяла да влезе в преговори с Франц Йосиф, за да го освободи след 2 години строга тъмница и опасност от екзекуция. Около 1864 г. става австрийски представител на търговска кантора „Гешев-Иванов“ в Пловдив, която в последствие фалира. Под фалшива самоличност, непосредствено преди освобождението след 1872 година, Райнов става управител на железницата „Барон Хирш“ в Южна България. Кой осигурява тази самоличност не знаем, но е ясно, че над него има чадър от високопоставени цариградски управници. Учудва и фактът, че в същата железница работят макар за кратко и бъдещи дейци на 4 Революционен Окръг като Галавен Апостол Захари Стоянов. Пак там, по време на въстанието, владеещият много добре италиански език Бенковски, успява да изпрати по италиански поданници поздрав на Гарибалди и Мацини. Изведнъж през 1877 г. се оказва, че Теофан Райнов е на служба в руския военен щаб и често дава ценни за руските войски сведения. Днес малко лаконични източници го определят като „най-известният и добър български разузнавач на всички времена и същевременно двоен агент“. Той успя да привнесе италианския опит в БРЦК и ВРО като даде и ценни съвети на Раковски и Левски. До 1878 г. Теофан Райнов е на служба в руското командване, а впоследствие на важни административни и държавни постове на Нова България. Умира на 18 септември 1910 г., като доживява българската независимост постоенова две години по рано в Търново. В Италия Теофан Райнов става волантър сред най-доверените хора от охраната на Гарибалди и достига непознатия за обикновените българи подосмански гнет чин капитан. Бил е изпратен в Италия, за да изучи италианската освободителна тактика и стратегия лично от Раковски, а после е съратник на Касабов, Стамболов и Левски. През 1877 г. длъжността му в императорската канцелария на княз Черказки също показва, колко ценен кадър е бил той, защото има и военен опит от гарибалдийско време. Той е сред учредителите на вестниците: „Дунавски лебед“, „Народност“, „Свободна България“ и „Ле Етоал Ориент“, които често пишат за Гарибалди, Мацини и републиканските идеи, за да сплотят българите в каузата му. Нека отдадем заслужена почит на този герой гарибалдиец и българин допринесъл много за нашата свобода!

На прозореца

Една честитка за 1 май

За постоянството, труда и успеха

Скъпи всички вие, които се стараете с огромни усилия да задържите нашия вестник, които тичате из целия Рим без дъх и покой, за да остане да тлее българското огнище, за вашите безкомпромисни усилия и безкрайна вяра в българското, ви поздравявам!

С любов и преклонение честитя празника на българските труженици, които почиват в този хубав ден и на тези, които не са имали тази късмет и работят. Честит празник трудови братя!

Дали си спомняте нашия 1 май, облян с лъчите на възторжените и омагьосани от вярата очи на тружениците с флагчета в ръка, поздравленията от белия Мавзолей? Спомняте ли си подготовките за празника и тичащите по опразнените магазини жени, в надеждата да купят агнешко, спомняте ли си нашите срещи с другарите, на които всички говорехме един през друг и разговорът се въртеше все около работата и децата...

Сега тези неща ги няма. Няма я постоянната работа, а децата са омърлушени. Да, озадъчени са тези деца и уплашени, защото „тати“, няма парички да купи подарък на

мама и за вас, защото хладилникът заплашително пустее и надеждите - също.

Нашата родина обедня стана мащеха за много от нас и ние тръгнахме да свиваме гнездо другаде. А знаеме, че не е лесно едно гнездо да се свие, да започнеш от нулата, да покажеш, че струваш. Но искам да ви кажа в този тъй важен ден, че вие достойно се представихте!

Работихте „мъжката“ по строежи и скелета, по къщите на „синьорите“, по хотелите и ресторантите. Вие работихте квалифицирано, умно и с усилие. Научихте много неща от нашите учители – италианците, понякога вие бяхте учителите, знаехте повече. Истина е и че повече се потихте, и повече се уморявахте, доказвахте се и устоявахте на всичко. Ето затова ви поздравявам, защото българинът е бил винаги с несломям дух, умел и разумен, и много, много търпелив. Знам, че ще кажете: „Ей уморих се да се боря с вятърните мелници!“

Сигурно много от вас и не знаят кой се е борил с вятърните мелници, но това не е от значение. Важното е, че се преборихте и ви търсят като квалифицирани работници, като

хора, на които може да се опре, когато стане „напечено“. И в този момент няма значение, че нощем те болят ръцете и гърбът ти пари. Има значение само едно – ние сме тук, устояваме, работим и ни уважават. Прокарахме пътеката дори сега, когато никога в нищо не вярва, когато и италианците се свиват в „миша дупка“ и повечето оцеляват от пенсиите на родителите си. Нашите работници, макар и немногобройни, макар и утрудени и преждевременно остаряли, са тук и се доказаха. Може би не всички, но искам да вярвам в този ден, че всички.

Една нова красива родина ни е дала подслон. И тук, в това райско кътче, се оказа, че проблемите нарастват. Защото Италия е приказния остров, където всеки може да се приземи, да долети, да доплува. Но ние останахме, за да споделиме нейните и нашите проблеми и я обикнахме като родина. А като такава, трябва да я изгаждаме, защитаваме и строим. И не знам защо, но смятам, че един ден ще събираме плодовете на нашите безмълвни и огромни усилия. Не ни е лесно и е глупаво да се лъжем. Не винаги е мека постелята и понякога горчи хляба.

Но както е казал поетът „И нека вярата да не оскъднява!“

За всички нас, работещи и безработни, един огромен привет! Нека вярата наистина да не оскъднява и духът да е силен!

Днес е нашия ден, в който ние гледаме напред и с надежда. А както се казва „надеждата умира последна“. Пожелавам ви отново труд...труд и труд... Защото само чрез него човек е чист и удовлетворен! Не мисля, че зобогателите чрез мошеничества и кражби, могат да изживеят вашата истинска радост от успехите на децата ви в училището, от първата купена с толкова мъка къща, от разцъфтялата градина пред прозореца. На добрия човек това му стига. Да знае, че животът му не е минал напразно, че е създал дете, построил къща и посадил едно дърво, за да се знае, че е бил на тази земя.

Има хора, на които това не им стига и имат други хоризонти. И на тях да пожелаем успех. Но днес е денят на тези, които с пот на челото си се борят със силния живот. Поздрав и преклон пред труда ви.

Е. К

В твоя глас се оглежда душата ти, тъй както слънцето в капка вода...

Гласът на растежа

Пораснахме ли вече? Ето , че пак е пролет и всичко около нас ухае, пее и се променя. А какво знаем за себе си? За онази живителна сила, която съпровожда нашата духовна еволюция от първия ден на нашето раждане. Много или малко, но то далеч не всичко... Използваме повърхностната част от себе си и щедро прегръщаме клишетата и социалните навици. Това не е обобщение, а един жив парадокс. Помислете само за миг ...Нашата епоха е произвела толкова благосъстояние, богатство, технологии като по този начин ни е осигурила един много по-удобен живот, отколкото този на предците ни. И въпреки това, никога както сега, не-удовлетворението не е било лайтмотивът на живота ни .Защо е така?

Какво се е случило с нашата уверен-ост? Като че ли вече не сме в състояние да усетим, че вътре в нас живее мистериозна сила. Онази същата, на която сме престанали да се доверяваме...А точно тя е истинският водач на нашето съществуване.

Но не всичко е загубено. Отвъд тази повърхностна употреба на самите нас има нещо, което ни подтиква да подобрим живота си към една нова съдба. Пролет е ... Нарекох го Гласа на растежа. Нали знаете, че гласът възниква спонтанно... не следва точни модели, правила и не спазва определен ритъм. Или не, може би само в песните българския глас се излива и показва своята палитра и сила... като една истинска мистерия.

Гласът на растежа идва от силата да се реализираме, да изпълним своята мисия в живота. Идва от оноваскритоинтуитивнопознание, че един ново предизвикателство, боблечено в промяна, може да предложи нови сценарии и нови възможности.

Гласът на растежа ни подсказва желанието да живеем по-добре със себе си и с другите . Това е пътя на духа ни в неговата еволюция. Гласът ни съпровожда всеки ден, за да прескочим границата на безразличието и посредствеността.

Гласът на светлината

Когато тази покана се материализира, всичко става по-ясно... усещаме го чрез сърдечния ритъм, който пее с гласа на душа ни.

Понякога се спирам и се замислям, какво е нужно, за да намерим вдъхновение – една книга или случайно гледан филм? ...А може би един курс, едно разсъждение или промяна на гледната точка. Може да срещнете гласът на растежа във всеки ъгъл, във всяка трудност, във всеки епизод, в семейството, в работата, в спорта. Изведнъж гласът става ясен, нещата се променят и всичко става по-светло. Когато той идва, нещо се въз-ражда и някак неусетно започваме да се освобождаваме от старите навиците. Като че ли изведнъж експлозия зарежда атмосферата с нова енергия, нови пътища и конкретни цели. С цялото си същество се подчиняваме на този неустоим порив за растеж.

И най-вече, не забравяйте: гласът на растежа ни кани да отплаваме към свободата. Той не обича сигурните пристанища, нито навиците и клишетата. Като попътен вятър издува платна ни, за да отплаваме към неизследвани места, които често сънуваме ... Ако из-веднъж се случи да се срещнете с него, може да се почувствате малко объркани. Няма страшно! Онази мистериозна сила е винаги с вас Просто ще трябва да свикнете. Това е песента на душата ви.

Спрете за миг и ” надайте ухо”! Само така ще доловите гласът на светлината ...онази живителна сила, която ни съпровожда от първия ден на нашето раждане.

Димитринка Йорданова

Културна Асоциация „ПАРАЛЕЛ 43” и Българско Неделно Училища „Асен и Илия Пейкови” в Рим обявяват АНКЕТА

“ОБАЯНИЕТО НА БЪЛГАРИНА Е ...”

за децата от българските общности по света

1 – 17 май 2015 г.

КАКВО Е ЗА ТЕБ ОБАЯНИЕТО НА БЪЛГАРИНА?

КАК МОЖЕ ДА СЕ ПОСТИГНЕ?

ЗАЩО Е ВАЖНО ЗА ТЕБ ДА СИ ОБАЯТЕЛЕН?

Моля отбележете Вашето име, възраст, държава

Отговорите изпращайте на адрес : info@diyo-coach.com, scuolabulgara@gmail.com

РЕЗУЛТАТИТЕ ЩЕ БЪДАТ ВКЛЮЧЕНИ В КНИГАТА „МОЯТА ХАРИЗМА БЪЛГАРИЯ”

По идейния проект на Димитринка Йорданова: ХАРИЗМАТА НА БЪЛГАРИНА

Духовни двери

Вартоломей I за християнското единение

Лидерството на Папа Франциск е изключително

„В много православни Църкви и среди съществува една консервативна част, която реагира на съвременните предизвикателства на епохата, затваряйки се в едно задушаващо се и изключващо се съществуване. Освен това, в братските и колегиални отношения между Православните църкви се наблюдава нарастващо редуциране, националистично и триумфиращо, от евхаристиен и икуменически характер“. Това твърди Вселенския и Константинополски патриарх Вартоломей I в дълго интервю за списанието на йезуитите в Италия „Civiltà cattolica“.

Пред директорът на списанието, отец Антонио Спадаро, Вартоломей заявява: „Благодарен съм на йезуитите, защото съм се обучавал в Папския Източен Институт“. Също така говори за „изключителното лидерство“ на Папа Франциск, наричайки го „дякония в служба на общението“.

Относно щекотливата тема за примата на папата, който е една от главните теми в диалога между Католическата и Православната църкви, Вартоломей заявява: „Всеки път, когато между православните се обсъжда примата, веднага се мисли за папската власт, особено за злоупотребите в средновековието; и всеки път когато католиците обсъждат колегиалността, веднага се изпитва страх, че се засяга властта на Папата или дори че не

се зачита. Следователно, необходимо е време, за да се осмислят истинските безпокойства и намерения на всеки“.

„Много е важно – обяснява патриарх Вартоломей – начина на поведение на православно лидерство, дали наистина е автентичен модел за колегиалност или е повод или алиби за национално или институционално съперничество. Автентичното лидерство неизбежно ще определи истинската и убедителна същност на нашето критично виждане за служението на папата“.

„Същевременно, упражняването на папското служение със смирение и състрадание, вместо с налагане над епископската колегия, неизбежно ще бъде определено като отражение на Христовата любов от Кръста, отколкото като

земна власт – допълва патриарх Вартоломей. Синодалността има нужда от „пръв“, от протос: онзи, който притежава харизмата на дякония в служение на общението. Протос е онзи, който търси консенсуса на всички. Именно в това усещаме наистина, че нашия брат Франциск прояви изключително лидерство“.

„Още от началото на понтификата на Франциск почувствахме, че у него има нещо особено: целокупност, спонтанност, топлина. Това е причината да участвам на литургията за неговата интронизация през март 2013; това бе първото участие на Константинополския архиепископ по такъв повод в Римската църква“.

Освен църковни теми, патриарх Вартоломей говори за големите предизвикателства на съвременното и приноса на християните за бъдещето на планетата: от емиграцията и климатичните промени до социалната несправедливост и фундаментализма. Според него, религията има „фундаментална роля за социалната и институционална мобилизация“.

„Пасхата и „могъществото на Христовото възкресение са източник на оптимизъм и реализъм“, завършва Вселенския патриарх и затова истинската молитва не трябва да бъде едно „утешително усещане за самодоволство, а по-скоро опит за помирение с цялото човечество и Божието творение“.

Димитър Ганчев

Бедността сред нас

Кръгла маса за последните в София

„Бедността сред нас – развитие на социалните услуги“, е темата на кръглата маса, организирана от Каритас България, която ще се проведе на 22 април от 10 часа в гр. София, на ул. „Раковски“ 124, Дом на Европа. Сред участниците ще бъдат представители на Министерство на труда и социалната политика, на Министерство на здравеопазването, на Столична община, на държавни институции, на Католическата църква, на „Каритас“ и на други неправителствени организации.

Срещата ще бъде открита от председателя на Каритас България, монс. Петко Христов, епископ на Никополската епархия. По темата на кръглата маса ще се изкаже генералният секретар на Каритас България, Емануил Паташев, а темата за „Бедността и социалното изключване и ролята на социалната държава“ ще бъде разгледана от Иван Нейков от Балканския институт по труда и социалната политика. Освен това в дискусиите ще участват и Д-р Н.Тодоровска – БЧК, Евгени Генчев - фондация „Инициатива за здраве“, Радослав Георгиев - фондация „Конкордия България“, Божанка Латева – дирекция „Социални дейности“, Столична община, Теодора Любенова – МТСП и Виолета Богданова - Национален център по наркомании

Пред участниците в кръглата маса ще бъдат представени основните изводи от проучването „Бедността сред нас – развитие на социалните услуги“, което беше проведено сред 84 сътрудници от мрежата на „Каритас“, от други структури на Католическата църква в България, от други неправителствени организации и от общински социални услуги, работещи с хора в уязвимо положение от 30 населени места в страната (17 града и 13 села). Чрез своята дейност в различните центрове, в мобилните екипи, в енориите те се срещат, изслушват, придружават и оказват подкрепа на повече от 5500 хора в нужда, сред които: деца и младежи в риск, възрастни хора, бездомни хора, хора, употребяващи

психоактивни вещества, самотни родители, хора, търсещи и получили международна закрила, хора с увреждания, и добре познават техните проблеми и нужди.

Според проучването на „Бедността сред нас – развитие на социалните услуги“, Каритас констатира, че бедността и социалното изключване са резултат от нарушеното функциониране и взаимодействието между три източника – пазара на труда, семейството и социалната държава.

Проект „Бедността сред нас – развитие на социалните услуги“ се реализира с финансовата подкрепа на Конфедерация Швейцария чрез Фонд за реформи, свързани с участието на гражданското общество.

Каритас България

“Като освободител на пленници и на бедни, защитник на немощни, лекар на царе, победоносни великомъчениче Георги, Моли Христа Бога, да се спасят нашите души.”

Свети Георги Победоносец

Свети Георги е един от най-почитаните светци и мъченици за вярата, чиято памет се чества от почти всички християни на Изток и на Запад без разлика от конфесионалната им принадлежност. Голяма е почитта на нашия народ към светеца и не напразно една от най-големите български светини – издигнатият и населяван от българи манастир на Света Гора (от IX в.) носи името „Св. Георги“.

Самият светец нееднократно е показвал своето благоразположение към нашия народ с множеството чудеса, извършвани в отговор на молитвите и почитанието, което българите са му оказвали. Стотици са църквите и манастирите, издигнати от българските царе и велможи, посветени на св. Георги, като по-известните от тях са Кремиковският, Гложенският, Белащенинският, Поморийският, Букуровският манастир, манастирът „Св. Георги“ до Скопие и много други. Във всеки от тях се съхраняват многобройни реликви, свидетелства за проявената от светеца молитвена помощ към християните.

Св. Георги е толкова популярен, че се радва на особена почит дори и в исляма. Имп. Йоан Кантакузин (XIV в.) свидетелства, че по негово време съществували няколко мюсюлмански храма в чест на св. Георги. За същото свидетелства пет века по-късно и пътешественикът Дин Стенли. Днес в Светите земи има около 22 култови места, свързани с името и личността на св. Георги, от тях 5 са обект на поклонение, както от християни, така и от мюсюлмани, а 9 са свързани само с мюсюлманско почитание.

От „История на раждането и детството“, знаем че бащата на св. Георги, който се казвал Геронтий, бил персийски воен. По-късно Геронтий се превръща в сенатор

на Севастопол Арменски, с ранг на стратилат – командващ армия, т. е. римски генерал. Съществуват апокрифи, в които се говори, че светецът имал сирийски произход. Според много от средновековните жития бащата на св. Георги бил езичник, а майка му – християнката Полихрония, която възпитавала сина си в християнско благочестие. Веднъж, по време на тежко заболяване бащата на св. Георги приел християнството и се излекувал. Съгласно едни версии на житието, Геронтий по-късно загинал като мъченик, други жития премълчават този факт. След смъртта на Геронтий, Полихрония се завърнала в родния град Лид, където имала в наследство богато имение.

В младежка възраст св. Георги постъпил в армията и се отличил особено във войната с Персия 296-297 г. Той служил в кохортата на Непобедимите, на които по-късно станал и предводител. По време на гоненията на Диоклетиан св. Георги раздал имуществото си и се явил пред императорския съвет в Никомидия. Знае се, че Георги застанал пред имп. Диоклетиан и обкръжението му и смело изповядал вярата си в Христос. Разгневен, императорът заповядал да бъде бит с пръчки. После бил хвърлен в затвора и претърпял множество изтезания. Всичко това св. Георги претърпял мъжествено, благодарейки горещо на Бога. Бил оставен разпънат на колелото на мъченията, но ангел Господен се явил и изцелил раните му. Виделите всичко това стражи се разбягали, а св. Георги се отправил към храма на Аполон, където Диоклетиан извършвал жертвоприношение. Като видели светеца невредим, императрица Александра и военначалниците Анатолий и Протолеон повярвали в Христос. Диоклетиан още повече се прогневил и заповядал да хвърлят светеца в яма с негасена

вар. Когато след 3 дни дошли да вземат тялото му, го намерили невредим. Мнозина тогава повярвали и възкликнали „Велик е християнския Бог“. Св. Георги бил хвърлен отново в тъмница, а на краката му обули нажежени до червено метални обувки с обърнати към ходилата гвоздеи. В тъмницата Бог отново изцелил и утешил мъченика. Диоклетиан отново и отново се опитвал да принуди светеца да принесе жертва на езическите богове, но напразно.

Диоклетиан имал близък приятел на име Магненций. Магненций решил да изпита светеца, като го накара да възкреси някого от мъртвите, с което да докаже истинността на своята вяра, като естествено се разчитало, че той няма да успее да извърши подобно чудо. Св. Георги обаче се обърнал към Христос с гореща молитва. Започнало голямо земетресение, по време на което една от гробниците се отворила и от нея излязъл наскоро починал човек. Посрамен, Диоклетиан и Магнениций заповядали отново да хвърлят св. Георги в тъмница. Към него започнало да се стича огромно множество народ, търсец изцеление. Светецът вършел непрекъснато безброй чудеса и мнозина повярвали в Христос. Диоклетиан отново и отново безуспешно се опитвал да го принуди да принесе жертва на езическите богове, като му обещавал слава и богатство. Веднъж св. Георги заявил, че е готов да отиде с императора в храма на Аполон. Когато влезли вътре, се събрал много народ и мнозина очаквали, че той ще принесе жертва на боговете. Св. Георги обаче се обърнал към статуята на Аполон с въпроса бог ли е Аполон или не. Обитаващият статуята нечист дух бил принуден да отговори и обявил, че истинският Бог е Иисус Христос. Св. Георги направил във

въздуха кръстно знамение и всички идоли паднали и се разбили. Като видяла това, имп. Александра открито изповядала вярата си в Христос, за което тя и св. Георги получили смъртни присъди. По пътя към мястото за изпълнение на присъдата св. Александра мирно предала душата си в ръцете на Господа. На св. Георги палачът отсякъл главата с меч.

Според една от версиите на житието, това станало на 23 април († 303 г.), на някои места е упоменато, че това се случило на Велики петък. Паметта на св. Георги се чества от славянските и западните инославни църкви съответно на 23 април по нов стил и 6 май – по стар стил, т. е. за тях празникът е неподвижен. Българската православна църква е съхранила по едно интересно стечение на обстоятелствата стария стил за празника 6 май.

Паралел 43

Главен Редактор: Венета Ненкова

Зам.Гл.Редактор: Теодор Тодоров
Сътрудници: Мариола Георгиева,
Милена Рачева, Йорданка
Минева

Майл: scuolabulgara@gmail.com
Сайт: www.paralel43.jimdo.com
Тел. 0039 348 35 30 943

Настоящото издание е продукт на Културната Асоциация с идеална цел “Паралел 43”, създадена в Рим през 2014 год.

В основната дейност на асоциацията е заложено популяризирането на българския език, култура и история.

Портрети

Шедьоври на българското творчество

Маестро Георги Атанасов

Фото: Софийска опера и балет

Едно дете от първо отделение на пловдивско училище не откъсва поглед от духовата музика, която свири в градската градина „Цар Симеон“ на родния му град Пловдив. Годината е 1889. Георги слуша в упоение маршове, валсове, мазурки и фантазии по музика от опери на Верди, Сметана, Гуно... След години той също ще дирижира и то Гвардейския оркестър в София, ще стане един от първенците на българското музикално изкуство.

Георги Атанасов, роден 1882 година, е учил в музикалното училище в Букурещ. Тук, петнадесетгодишен, за да се изхранва кандидатства и е приет в оркестъра на Букурещката опера. Свири на тромбон, но същественото е, че вече се доближава до музикалната сцена, че участва в реализацията на оперни представления. Младежът Георги Атанасов навлиза в един непознат свят, който събужда в душата му пиетет към изкуството, на което ще посвети живота си. През 1901 година се завръща в Пловдив, но не за дълго. Напътстван и подкрепян от вуйчо си (вече е останал пълен сирак) и с малкото скътани пари,

които той му дава, заминава за Италия. В града на Росини – Пезаро, три години учи музика, диригентство и композиция при прочутия Пиетро Маскани. Дипломиран „Маестро ди музика“ от лицеза „Росини“, през 1903 година се завръща в България. Събдва се най-ранната му мечта – вече е назначен капелмайстор. След кратки странствания по гарнизони в Южна България, се прибира в Пловдив. Започва да пише песни – училищни и хорови, последвани от детски оперетки, които се пеят и представят с небивал успех през следващите години.

Постепенно Маестро Георги Атанасов се изгражда като авторитетен музикант и натрупал опит, се впуска смело в най-трудния жанр – операта. Първата от шестте му опери е историческата „Борислав“. През 1911 г. е представена от „Българската оперна дружба“ в София. А след три години Маестро е назначен капелмайстор на Гвардейския оркестър и се премества в столицата. Талантливият и амбициозен музикант работи всеотдайно за културния просперитет на столицата. Дирижира оперни спектакли на Дружбата, а с оркестъра си

изнася над деветдесет симфонични концерти, в които участват млади таланти като Панчо Владигеров, Саша Попов и др. Така софиянци започват да познават великите симфоници Хайдн, Моцарт, Бетовен, някои творби на славянската класика. А и инструменталистите могат да концертират. Славата идва с втората му опера „Гергана“, написана 1916 година върху сюжета на обичната от българите поема „Изворът на Белоногата“ от Петко Славейков. Премиерата ѝ е в края на сезона 1916-17 г. в Дружбата, а на пулта е самият автор.

Операта „Гергана“ е най-популярната творба на Маестро Атанасов. Поставяна е многократно във всички български музикални театри, играна стотици пъти с участието на едни от най-прочутите оперни певци. В нея има прекрасни мелодии, близки до фолклора и многообразие от ритми и танци в големите хорови сцени. Най-интересно са разработени музикално образите на главните герои Гергана, Никола – нейният годеник, и турския Везир. Една национална история, обогатена с митологемии и народни поверия.

През второто десетилетие на миналия век Маестро се увлича от новите модерни влияния, идващи от Западна Европа. И с ярката драма „Цвета или Македонска кървава сватба“ Георги Атанасов тръгва по нов път. В резултат се раждат две забележителни опери – „Косара“ и „Алцек“. С тях композиторият открива нови перспективи пред родното оперно изкуство. Скромен и нерядко несправедливо обиждан, огорчаван от критиката, че и от колегите си, Маестро решително навлиза в модернизма на ХХ век. „Косара“ е уникална с импресионистично-символичния си характер, с експресията на чувствата и оригиналността на сюжета и драматургията. Създадена през 1927 година и реализирана в Софийската опера, тя предизвиква противоположни оценки. Едни са гневни, защото считат че Маестро се отказва от националната идея (директното вмъкване на фолкорни мотиви), други пък го упрекуват в старомодност и неспособност. В действителност именно с „Косара“ Маестро Георги Атанасов демонстрира не само голямо майсторство и мелодико-драматургична оригиналност, но и своята изпреварила времето си естетика. Години наред композиторият-работохолик експлоатира безжалостно мощния си физически потенциал. С много кафета и цигари Маестро поддържа едно „темпо престо“. Накрая, изтощен от напрежение и много работа – денем репетира или концерттира, нощем – композира, се разболява. И едва петдесетгодишен, през късната есен на 1931 година напуска този свят. Умира в Италия, където се лекува. Остава споменът за един всеотдаен и посветен на музиката творец, остава написаното, в което е вложил дарба, любов и богата фантазия. Остават оперите му, великолепни модели за следовниците му.

Днес не събудих очите си

Днес не събудих очите си.

Оставих ги да спят

Изхлузих се върху следите си, от цвят недоизтръгнат още, недоухан неопознат притихнал, чакащ допира на хлад от стъпалата ми, от двете ми ръце от мраморно излъсканото ми сърце което бие ли, не бие ли, не знам, но болката напомня всеки ден, че то е там.

Ще се нарамя и ще тръгна по пътеката от вчера и от много дни преди това отъпкана и криволичеща, нелека довличаща деня до вечерта.

Днес не събудих очите си.

Оставих ги затворени

....

Днес съм без корени

Ще бъда без очи. Незряща,

Със слънчев лъч в ръце вместо тояжка

На поздравя ви ще отвърна с невиджана

и след „здравей“ ще ви подмина с „довиждане“.

